

F. t. l. vedr. den færøske banksag

Det er justitsministeren, som udpeger medlemmerne. Udpegningen sker efter forhandling med Færøernes Landsstyre.

Til stk. 3

Efter bestemmelsen skal de personer, der udpeges, være uvildige og uafhængige i forhold til de institutioner m.v., hvis forhold skal undersøges.

Der må således ikke foreligge omstændigheder, der er egnede til at rejse tvivl om medlemmernes fuldstændige upartiskhed.

Til stk. 4

Efter bestemmelsen skal den nødvendige sekretariatsbistand stilles til rådighed for kommissionen.

Sekretariatet bør bl.a. omfatte personer med juridisk eller økonomisk uddannelse.

Til § 2

I bestemmelsen fastsættes det, hvilke opgaver undersøgelseskommissionen skal udføre.

Som det fremgår af bestemmelsen i stk. 1, skal kommissionen undersøge og klarlægge det samlede begivenhedsforløb omkring de initiativer, der fra 1992 blev taget for at redde Sjøvinnubanken og Føroyabanken fra økonomisk sammenbrud og frem til sammenlægningen af bankerne i 1994.

Kommissionen skal i den forbindelse navnlig undersøge omstændighederne omkring aktiebyttet den 22. marts 1993 mellem Den Danske Bank og Finansieringsfonden af 1992.

Det begivenhedsforløb, som kommissionen bør koncentrere sin undersøgelse om, er beskrevet i den betænkning af 14. januar 1995, som Lagtingets Retsudvalg har udarbejdet, og dets tillægsbetænkning af 19. januar 1995, som lå til grund for Lagtingets beslutning af 19. januar 1995.

Tidsangivelsen »fra 1992« er naturligvis ikke til hinder for, at kommissionen f.eks. som led i vurderingen af bankernes økonomiske situation inddrager hensættelsespolitikken i tidligere år.

Grundlovens § 61, 2. pkt., indeholder et forbud mod at nedsætte særdomstole med dømmende myndighed. Der er derfor ikke mulighed for at give kommissionen adgang til at træffe bindende afgørelser om de retlige spørgsmål, som sagen giver anledning til.

For at fremhæve, at kommissionens opgave er at foretage en forundersøgelse, hvis resultater kan danne grundlag for involverede myndigheders og institutioners vurdering af eventuelle ansvarsspørgsmål, er det i stk. 2 bestemt, at kommissionens undersøgelse skal kunne give grundlag for, at det efterfølgende

kan vurderes, om der kan gøres et retligt ansvar gældende over for involverede myndigheder, virksomheder eller personer.

De retlige konklusioner, herunder med hensyn til om der er grundlag for at gøre økonomiske krav gældende om fornødent ved sagsanlæg ved de almindelige domstole, må således drages af de involverede myndigheder og institutioner på grundlag af den afklaring af det faktiske begivenhedsforløb, som kommissionen gennem undersøgelsen har tilvejebragt.

Til § 3

Til stk. 1

I bestemmelsen fastsættes det, at sagsoplysningen som udgangspunkt sker på skriftligt grundlag.

Til stk. 2

For at sikre, at undersøgelseskommissionen kan få alle relevante oplysninger frem, er det i stk. 2 fastsat, at myndigheder, virksomheder og personer er forpligtet til at udlevere dokumenter og andet foreliggende materiale til undersøgelseskommissionen, når kommissionen anmoder om det.

Det er efter den foreslåede bestemmelse ikke et krav, at kommissionen skal kunne specificere de dokumenter, der kræves udleveret. Kommissionen kan på samme måde som en undersøgelsesret ved undersøgelsens start anmode de berørte myndigheder, virksomheder og personer om at udlevere alt relevant materiale til kommissionen. Bliver kommissionen bekendt med eksistensen af dokumenter, som den ikke har modtaget i henhold til den indledende udleveringsbegæring, vil kommissionen specifikt kunne anmode om at få udleveret de pågældende dokumenter.

Den foreslåede udleveringspligt omfatter alt foreliggende skriftligt materiale, herunder også interne dokumenter. Pligten til at udlevere materiale gælder, selv om materialet er fortroligt. Udleveringspligten fortrænger således modstående tavshedspligtsforskrifter, jf. stk. 4.

Hvis *offentligt ansatte* undlader at opfylde pligten til at udlevere foreliggende skriftligt materiale til kommissionen, vil der være tale om en tjenesteforsømmelse, der vil kunne medføre disciplinært ansvar og i grove tilfælde strafansvar efter straffelovens § 156 eller § 157. For ministres vedkommende vil en sådan pligttilsidesættelse efter omstændighederne kunne indebære en overtrædelse af ministeransvarlighedslovens § 5.

Disciplinært ansvar og straffelovens §§ 156 og 157 vil ikke kunne anvendes over for *private*, der undlader at opfylde udleveringspligten. Et centralt tema i